

1

“ธงชาติสหรัฐอเมริกาปลิวไสว ชายสูงวัยคนหนึ่งรีบเดินไปตามทางดินลูกรังสีแดงซึ่งทอดตัวไกลสุดสายตา ท่ามกลางร่มเงาของต้นไม้ขนาดใหญ่ที่ขึ้นอยู่ตลอดสองข้างทาง โดยมีคนกลุ่มหนึ่งเดินตามและเฝ้าดูพฤติกรรมของเขาด้วยความสงสัยในขณะเดียวกันนั้น พลันชายสูงวัยก็เดินตัดผ่านไปยังหลุมศพของเหล่าทหารกล้า น้ำตาคลอเบา และหยุดก้มลงคารวะหลุมศพหลุมหนึ่งพร้อมกับหลังน้ำตา”

พลตำรวจตรี เกรียงไกร พิลัยไกล นายตำรวจสูงวัยซึ่งเกษียณอายุราชการได้เพียงสามเดือนกำลังนั่งดูตอนต้นของภาพยนตร์เก่าเรื่องหนึ่งซึ่งเขาไม่เคยดูมาก่อน เขาคิดว่ามันเป็นภาพยนตร์ที่เก่ามากที่สุดก็เดี๋ยวนั้น เพราะลักษณะภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าเป็นภาพสองมิติแบบภาพยนตร์ยุคเก่าซึ่งน่าจะสร้างมานานเกินกว่าสี่สิบปี ขณะที่ภาพยนตร์ในยุคหลังจะเป็นภาพสามมิติ แต่ก็ยังแตกต่างจากยุคปัจจุบันซึ่งกำลังจะก้าวเข้าสู่พุทธศตวรรษใหม่ในอีกไม่ถึงสิบปี เพราะภาพยนตร์ส่วนใหญ่เป็นภาพในระบบฮอโลแกรมเกือบหมดแล้ว

ปกติแล้วเวลาตึกเกือบสามทุ่มเช่นนี้ เกรียงไกรจะต้องอยู่ที่บ้าน นอนดูรายการโปรดจากโทรทัศน์แบบบอกรับเป็นสมาชิกอยู่ในห้องนอน แต่ที่เขาต้องมาอยู่ที่ศูนย์อำนาจการเฉพาะกิจเพื่อความปลอดภัยทางการจราจรซึ่งตั้งอยู่ริมถนนแบบนี้ ก็เพราะขณะที่เขาใช้ระบบควบคุมการจราจรยนต์ไฮบริดคูชีพที่ใช้มานานร่วมยี่สิบปีให้เล่นตามถนนแบบอัตโนมัติอยู่ดี ๆ ก็ดันถูกเจ้าหนุ่มขี่เมาคอนหนึ่งเลยกันเข้าอย่างจัง

“ช่วงวันหยุดต่อเนื่องหลายวันก็อย่างนี้แหละครับ โดยเฉพาะช่วงปีใหม่ด้วยแล้ว หายห่วงเลยละครับ พวกขี่เมายะเยอะมาก พอเมาแล้วก็คึกคะนองปลดปุ่มออโตกัน นี่ขนาดมีการณรงค์ต่อเนื่องมาตลอดหลายสิบปีแล้วนะครับ” ชายหนุ่มหน้าตาดี ผิวขาว รูปร่างสูงใหญ่ ตัดผมสั้นเกรียน อายุน่าจะประมาณสี่สิบต้น ๆ พุดขึ้น ขณะเดินนำเกรียงไกรเข้าไปในอาคารชั่วคราวซึ่งสร้างขึ้นบริเวณที่ว่างริมถนน เขาสวมชุดหมีสีเทา ทับด้วยเสื้อกั๊กสีส้มสด เมื่อดูจากสัญลักษณ์บนเสื้อก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นชุดของอาสาสมัครกู้ภัยของมูลนิธิแห่งหนึ่งซึ่งมาช่วยงานเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นประจำ

“ฝ่ายมีหน้าที่รณรงค์ไม่ให้คนเมาแล้วขับก็พยายามกันไป ฝ่ายพ่อค้าก็พยายามประโคมโฆษณาประชาสัมพันธ์ขายสิ่งมีเมาเพื่อผลกำไร คราวนี้ก็ขึ้นอยู่กับจิตสำนึกและคุณภาพของคนแล้วละ ทั้งประชาชนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายและผู้ควบคุมกฎหมาย ซึ่งผลเป็นอย่างไร เราก็เห็นกันอยู่แล้วนะพ่อหนุ่ม” เกรียงไกรพูดอย่างปลง ๆ ขณะเดินตามชายผู้นั้นไป เพราะการต่อสู้ของทั้งสองฝ่ายดำเนินมาเป็นระยะเวลาานาน พร้อมกับผลาญงบประมาณแผ่นดินจำนวนมาก ซึ่งควรจะนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นมากกว่า

“ตึกป่านี้อันแล้ว ลุงจะไปไหนหรือครับ” ชายหนุ่มเปลี่ยนเรื่อง คงเพราะเมื่อที่จะถกปัญหาที่แก้ไม่ตกนี้ เขาเรียกชายสูงวัย ร่างสูงใหญ่ผิวขาวผู้นี้ว่าลุงก็เพื่อให้เกียรติและยกย่องในความอาวุโส อีกทั้งเมื่อดูจากใบหน้าที่ยังมีเค้าความหล่อในวัยหนุ่ม ก็คะเนอายุได้ว่าคงไม่มากไปกว่าบิดาของเขาเป็นแน่

“กำลังจะกลับบ้าน นี่อุตุสำหรัเลือกอยู่ในกรุงเทพฯ ไม่ออกไปต่างจังหวัดแล้วนะ” เกரியงไกรบ่น เพราะเขารู้ดีว่าช่วงเวลานี้ ผู้คนจำนวนมากต่างเข้าและออกจากกรุงเทพฯ กันโกลาหล และอุบัติเหตุก็มาก การอยู่โยงในกรุงเทพฯ นั้นดูจะสะดวกสบายกว่า เพราะตัวเขาเองจะไปต่างจังหวัดเมื่อไรก็ได้ การเกษียณอายุราชการก็มีข้อดีอย่างนี้ แต่สำหรับคนไม่มีครอบครัวอย่างเขากลับมีข้อเสีย เพราะการไม่ได้ทำงานเป็นชิ้นเป็นอันเพียงแค่อสามเดือน ก็ทำให้เขาเริ่มรู้สึกเหงาและว่าเหว่เสียแล้ว

“แล้วรถของลุงเป็นอย่างไรบ้างล่ะ” เกரியงไกรถามชายหนุ่ม

“เดี่ยวมขอเช็กดูก่อนนะครับ เพราะเพิ่งลากเข้ามา” ชายหนุ่มตอบ “ลุงนั่งรออยู่แถวนี้ก่อนนะครับ” เขาพูดพลางวาดมือไปยังพื้นที่ซึ่งจัดเตรียมไว้ภายในอาคารชั่วคราวที่สร้างขึ้นจากโครงเหล็กหลาย ๆ ชั้นต่อกัน หลังคาคลุมด้วยพลาสติกสีเขียวขนาดใหญ่

ภายในอาคารชั่วคราวนี้มีเก้าอี้สนามทำจากผ้าเนื้อหนาสีเขียวรับนอนได้ตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก บริเวณนั้นมีคนอยู่ลึบกว่าคน ส่วนใหญ่เป็นพวกคนเมากำลังนอนหลับ เกரியงไกรรู้ก็เพราะยังไม่ทันจะเดินเข้าไปใกล้ กลิ่นแอลกอฮอล์ก็ลอยเข้ามาสัมผัสประสาทรับกลิ่นในโพรงจมูกของเขาเข้าเต็ม ๆ ส่วนคนอื่นก็คงเป็นญาติหรือเพื่อนที่รอให้พวกนั้นสร้างเมมา บางคนคอยปัดฝุ่นให้ ขณะที่บางคนนอนเล่นอยู่ข้าง ๆ

“อากาศร้อนหน่อยนะครับ” ชายหนุ่มหันมาพูดกับเกரியงไกรด้วยท่าที่เห็นใจ อาจเพราะเขาเห็นว่าชายสูงวัยไม่ได้ใส่เสื้อปรับอุณหภูมิ

“วันปีใหม่ ไม่คิดว่าจะร้อนขนาดนี้” เกரியงไกรพูดราวกับรู้ว่าชายหนุ่มคิดอะไรอยู่

แต่ยังไม่ทันที่ทั้งสองจะได้สนทนาต่อ เสียงทุ้ม ๆ ของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

“ท่านนายพลเกரியงไกรใช่ไหมครับ”

เกรียงไกรและชายหนุ่มผู้นั้นหันหลังไปมองทางต้นเสียงเกือบจะพร้อมกัน นายตำรวจผิวเข้ม รูปร่างสูงใหญ่ อายุประมาณสี่สิบปีกลาง ๆ เดินเข้ามา ทักนายตำรวจสูงวัยด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม แล้วพูดต่อ

“ใช่แล้ว เป็นท่านแน่นอน ผมโชคดีจริง ๆ ที่วันนี้ยังมีโอกาสได้พบตัวจริงของท่าน” นายตำรวจผู้นั้นก็ยิ้มกว้างกว่าเดิม พร้อมกับยกมือขึ้นแตะหมวก ในท่าทำความเคารพตามแบบฉบับของตำรวจไทยอย่างนอบน้อม

เกรียงไกรเริ่มยิ้มออกและรู้สึกอุ่นใจขึ้นที่มีคนรู้จักเขาอยู่แถวนี้ ถึงแม้คำพูดประโยคหลังจะฟังทะแม่ง ๆ ก็ตาม

นายตำรวจผู้นั้นหันไปทางตำรวจห้านายที่เดินตามมาและหยุดยืนอยู่ข้างหลัง รวมทั้งชายหนุ่มที่เดินมาพร้อมเกรียงไกร

“นี่ไง ท่านพลตำรวจตรี เกรียงไกร อดีตนายพลตำรวจสืบสวนมือหนึ่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติและกรมสอบสวนคดีพิเศษ ผู้อยู่เบื้องหลังคดีสำคัญาก ๆ หลายคดี” นายตำรวจผู้นั้นยกย่อง “จำคดีโจรกรรมเหรียญกษาปณ์ และเงินโบราณเมื่อสามสี่เดือนที่แล้วได้ไหม”

ทุกคนต่างพยักหน้าหงึก ๆ แสดงให้รู้ว่าจำได้

“ท่านนี่แหละที่ทำคดีนั้น” นายตำรวจผู้นั้นเน้นเสียงพร้อมแสดงสีหน้าที่ชื่นชม “ยังมีอีกเยอะเลย คดีท่านรัฐมนตรีกรรณก คดีฆาตกรฝาแฝดเมื่อสามปีก่อน คดีคุณเพลานเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว”

“พอ พอเถอะ ขอคุณมากที่ยังจำผมได้” เกรียงไกรยิ้มแก้มแทบปริ พลังโบกไม้โบกมือเป็นพัลวันให้นายตำรวจผู้นั้นหยุดพูด เพราะรู้สึกตัวเริ่มเบาคล้ายจะลอยได้อย่างไรชอบกล เขาคิดว่า ความภูมิใจเมื่อมีคนยกย่องนั้นเป็นผลจากความมุ่งมั่นในการทำงานอย่างจริงจังและต่อเนื่องมายาวนานตลอดอายุราชการของเขา ซึ่งเงินไม่สามารถหาซื้อได้

“อ้อ ท่านนายพล ผมลืมแนะนำตัวเองไปครับ ผม พันตำรวจโท มานะกิจ เพลิญผมมาตรวจลูกน้องแถวนี้พอดี” นายตำรวจผู้นั้นพูดด้วยสีหน้ายินดี

ก่อนจะถามด้วยความแปลกใจ “ท่านรู้จักกับคุณพรณภพแล้วหรือครับ”
เขาผายมือไปทางชายหนุ่มที่เดินมากับเกรียงไกร

“เปล่า ผมไม่รู้จัก พอดีพ่อหนุ่มนี้มาช่วยดูรถให้”

“นี่คุณพรณภพ” มานะกิจชี้ไปที่ชายหนุ่ม “เป็นหัวหน้าหน่วยกู้ภัยไซเรนห้า
ของกรุงเทพฯ เขาเคยเป็นตำรวจประจำหน่วยปฏิบัติการพิเศษด้วยนะครับ ฝีมือ
ดีมาก แต่ลาออกมาทำงานด้านสาธารณสุข นับว่าเป็นคนที่เสียสละเพื่อส่วนรวม
มาก ๆ คนหนึ่ง” มานะกิจกล่าวแนะนำ

พรณภพยิ้มรับ

“อ้าว ทำไมถึงลาออกจากตำรวจล่ะ พ่อหนุ่ม” เกรียงไกรสงสัย

“เป็นเหตุผลส่วนตัวครับ แต่ผมคิดว่าทั้งสองอาชีพ ก็ได้ช่วยเหลือสังคม
เหมือนกัน”

“มาอยู่อย่างนี้ก็ดีนะครับ เมื่อก่อนตอนที่พรณภพทำงานอยู่กับผม เขา
ขับรถหลงเป็นประจำ แต่เดี๋ยวนี้ขับรถคล่องขึ้นมาก รู้จักสถานที่ในกรุงเทพฯ ดี
จนแทบหลับตาขับได้เลย ร่างกายก็ฟิตสมบุรณ์ ไม่เหมือนสมัยก่อน ซุปผม
เขียวครับ อารมณ์ก็ดีขึ้น ไม่คร่ำเคร่งเหมือนก่อน แถมยังมีโอกาสได้ใช้อุปกรณ์
ล้ำสมัยต่าง ๆ มากมาย ทั้งเครื่องตัด เครื่องงัด เครื่องขุดเจาะ เครื่องทำลาย
สิ่งกีดขวางต่าง ๆ อุปกรณ์ช่วยชีวิต การปฐมพยาบาล และยังได้รู้จักผู้คนมออะเยะ
น่าสนุกมาก” มานะกิจพูดเสียดยยาว

“ดูท่าสารวัตรจะชอบ ทำไมไม่เอาบ้างล่ะ”

“ไม่ได้หรอกครับท่าน ผมไม่ได้ร่ำรวยแบบเขาครับ ไม่ต้องทำงาน
ก็มีเงินใช้เหลือเพื่อ รู้ไหมครับ พรณภพเขารวยมากเลยนะ มีอพาร์ทเมนต์
ให้เช่าตั้งหลายที่” มานะกิจพูดเหมือนอิจฉา

พรณภพได้แต่ยิ้มเขิน ไม่พูดจาโต้ตอบแต่อย่างใด

พลันสีหน้าของมานะกิจก็เปลี่ยนเป็นสงสัย “แล้วรถของท่านเป็นอะไร
หรือครับ”

“รถผมถูกชน”

มานะกิจพัยกหน้ารับทราบ “ถูกคนเลยครับท่าน พรรณภาพเขาซ่อมรถเก่งมาก” เขายกย่องชายหนุ่ม ก่อนจะขอตัวไปทำงาน “เอ่อ พอตีผมมีงานต้องไปทำต่อ ฉันผมขอตัวก่อนนะครับท่าน” เขาทำความเคารพ “ต้องไปตรวจจุดอื่นอีก วันหยุดยาวแบบนี้ที่ไรเหนื่อยทุกที” เขาบ่นก่อนจะเดินจากไปพร้อมตำรวจติดตามทั้งห้านาย

“เอาอย่างนี้ดีไหมครับ” พรรณภาพเสนอ “เชิญท่านไปพักที่รถบ้านของผมดีกว่า จะได้สบายขึ้นหน่อย มีเครื่องปรับอากาศ มีโทรทัศน์ดูฆ่าเวลาด้วยที่เต็นท์ข้างนอกนี่ ยุงเยอะมาก” พรรณภาพเชื้อเชิญ “ผมจอดไว้ด้านหลังเต็นท์นี่เอง” เขาชี้ไปยังรถสีขาวยที่จอดอยู่ในลานจอดรถ ห่างออกไปทางด้านหลังเต็นท์ที่ชั่วคราวของศูนย์เฉพาะกิจฯ ซึ่งขณะนี้มียอดหลายประเภทจอดอยู่ ลิบกว่าคัน รวมทั้งรถของหน่วยกู้ภัยที่ไปลากรถของเกรียงไกรมาก็จอดอยู่ข้างๆ รถบ้านสีขาวยคันนั้น

เกรียงไกรพัยกหน้ารับ รู้สึกยินดีที่ชายหนุ่มผู้นั้นน้ำใจต่อเขา

“เชิญครับ ท่าน” พรรณภาพเดินนำ “ความจริงผมรับราชการอยู่แค่สี่ห้าปีเท่านั้น ก็เลยไม่รู้จักท่าน ต้องขออภัยด้วยนะครับ”

“ไม่เป็นไรหรอก ผมก็แค่ตำรวจธรรมดาๆ คนหนึ่ง” เกรียงไกรถ่อมตน พลังคิดในใจว่า พรรณภาพ ชื่อของชายหนุ่มผู้นี้ได้สะกิดความทรงจำของเขาให้นึกถึงใครคนหนึ่งในอดีตนานมาแล้ว

“ทำไมเธอถึงลาออกจากราชการเสียล่ะ” เกรียงไกรถามชายหนุ่มด้วยความอยากรู้

พรรณภาพกระอักกระอ่วนใจที่จะตอบ

“พูดมาเถอะ” ดูเหมือนเกรียงไกรจะรู้ใจชายหนุ่ม “ระบบของเราใช้ใหม่”

พรรณภาพมองหน้าชายสูงวัย ผู้ซึ่งผมบนศีรษะแม้จะมีสีดอกเลาแทรกอยู่ประปราย แต่ก็ยังดูหนุ่มกว่าอายุจริงมากทีเดียว แล้วเขาก็พัยกหน้ารับ

“ผมเป็นตำรวจก็เพื่อรับใช้สังคม แต่มีหลายอย่างที่ผมยอมรับไม่ได้
ผู้ลาออกมาทำงานแบบนี้จะดีซะกว่า”

เกรียงไกรพยักหน้า พลังตบไหล่ชายหนุ่มเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ

2

รถบ้านซึ่งเป็นที่พักของพรธรรณภาพ เป็นรถที่ถูกดัดแปลงเพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย ซึ่งในปัจจุบันได้รับความนิยมมาก และรัฐบาลก็ให้การรับรอง โดยออกเลขที่ทะเบียนบ้านแบบพิเศษให้ แต่ก็มักถูกบังคับว่ารถบ้านทุกคันจะต้องติดตั้งระบบติดตามไว้ เพื่อจะได้รู้วารถคันไหนอยู่แห่งหนตำบลใด เกรียงไกร คิดว่ารถบ้านแบบนี้เหมาะสำหรับคนโสด หรือคู่รักที่ยังไม่มีทายาทต้องคอยดูแลมากกว่า แต่โดยส่วนตัวเขาแล้ว ไม่เคยคิดจะอาศัยอยู่ในรถบ้านแบบนี้เลย เพราะมันคับแคบ รู้สึกอึดอัด และห้องน้ำห้องท่าก็ไม่ค่อยสะดวก

รถคันนี้น่าจะดัดแปลงมาจากรถซึ่งในสมัยก่อนเรียกกันว่า มินิบัส ใช้บริการรับส่งผู้โดยสารในกรุงเทพฯ แต่ในปัจจุบันแทบจะไม่มีให้เห็นบนท้องถนนแล้ว ตัวรถด้านนอกเป็นสีขาวไขเป็ด ตรงกึ่งกลางด้านซ้ายของรถมีประตูขนาดคนตัวใหญ่ผ่านขึ้นลงได้เพียงประตูเดียว

ด้านในตัวรถแบ่งออกเป็นสามส่วน ตอนกลางเป็นส่วนนั่งเล่นและทำงาน ซึ่งประตูจะอยู่ส่วนนี้ บริเวณท้ายรถเป็นห้องน้ำ และส่วนด้านหน้า หลังที่นั่งคนขับเป็นห้องนอน แต่ละส่วนขนาดไม่ใหญ่นัก แต่ก็อยู่สบายสำหรับสองถึงสามคน

ภายในห้องนั่งเล่นตกแต่งอย่างง่าย ๆ ผังตรงข้ามประตูมีโต๊ะทำงานขนาดเล็กวางชิดผนังซึ่งถูกดัดแปลงให้เป็นกระจกใสมองเห็นข้างนอกได้ ด้านหน้าห้องน้ำติดกับท้ายรถมีพื้นที่สำหรับเตรียมอาหารขนาดย่อม มีตู้เย็น

ขนาดเล็ก และอุปกรณ์ที่สามารถผสมอาหาร อุณหภูมิสูง เครื่องดื่มและคั้นน้ำผลไม้ได้ในเครื่องเดียว ส่วนที่ติดห้องนอนมีผนังกันอยู่ ทางเข้าห้องนอนอยู่ฝั่งเดียวกับประตู ที่ผนังห้องด้านนี้มีตู้โชว์ตั้งอยู่ โทรทัศน์ขนาดสามสิบห้านิ้ว หนาไม่ถึงหนึ่งเซนติเมตรวางอยู่ตรงกลาง ข้าง ๆ เป็นเครื่องเสียงนาฬิกาพร้อมปฏิทินอิเล็กทรอนิกส์ และรูปภาพหลายรูป บนชั้นตู้โชว์เหนือโทรทัศน์ มีตุ๊กตาซูเปอร์ฮีโร่ทั้งของญี่ปุ่นและอเมริกา รุ่นเก่าวางอยู่บนลิบตัว แต่ละตัวมีขนาดใหญ่ สูงร่วมฟุตครึ่ง ในมือมีอาวุธประจำกายแตกต่างกัน บางตัวถือดาบ บางตัวถือมีดดาบ บางตัวถือทวน เมื่อเกรียงไกรจับดูจึงรู้ว่าตัวตุ๊กตาทำจากไฟเบอร์กลาส ส่วนอาวุธประจำกายเป็นเหล็กกล้า ซึ่งเข้าใจว่าคงทำขึ้นมาประกอบในภายหลัง เพราะตุ๊กตาที่เขาเคยเห็นจะไม่มีอาวุธเหล่านี้ พวกมันเป็นของเล่นราคาแพงทีเดียว นอกจากนี้ก็มีหนังสือซึ่งส่วนใหญ่เป็นการ์ตูนและแผ่นซีดีเพลงไทยเก่า ๆ วางอยู่เต็มชั้น

“ผมชอบอะไรก็เก่า ๆ ครับ มันดูคลาสสิกดี” พรรณภาพพูดขึ้นเมื่อเห็นผู้สูงวัยมีท่าทางแปลกใจ “ผมไม่ชอบดูหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เพราะทำให้เสบตา ไม่ชอบฟังเพลงจากการดาวน์โหลดเพราะรู้สึกว่ามันกระด้าง ๆ อย่งไรชอบกล”

“ผมก็เหมือนกัน”

เกรียงไกรพยักหน้าเห็นด้วย แล้วนั่งลงบนโซฟาขนาดเล็ก ตามคำเชิญของชายหนุ่มเจ้าของบ้าน มีเสียงดังขึ้นเล็กน้อย เป็นเสียงของโซฟาที่ปรับระบบภายในอัตโนมัติตามน้ำหนักและรูปร่างของผู้นั่งเพื่อให้นั่งได้อย่างสบาย

“เธอยังไม่มีครอบครัวหรือ”

“ผมยังไม่พร้อมครับ ซึ่งแฟนผมเธอก็เห็นด้วย”

“คนสมัยนี้ก็อย่างนี้แหละ มิน่าประชากรถึงได้ลดเอา ๆ ส่งผลให้เราต้องเกษียณอายุราชการช้าลง” ชายสูงวัยพึมพำ

“ท่านดูหนุ่มกว่าวัยมากเลยนะครับ” พรรณภาพกล่าวชม

เกรียงไกรยิ้มรับคำชมนั้น “เจ้านพนน ลูกน้องที่ทำงานด้วยกันมันก็เคย

บอกแบบนี้ ผมคิดว่ามันแค่พูดเอาใจผมซะอีก”

“เรื่องจริงครับท่าน” พรรณภพยืนยันคำพูด “เชิญตามสบายนะครับ จะดูโทรทัศน์หรือฟังเพลงก็ได้” เขาพูดพลางยื่นรีโมตคอนโทรลรถเอนกประสงค์ให้ “เดี๋ยวผมออกไปดูรถให้ก่อนนะครับ” เขาขอตัวแล้วเดินออกไป

เกรียงไกรกดปุ่มรีโมตคอนโทรล พลันภาพบนจอโทรทัศน์ก็ปรากฏละครอีกแล้ว นั่น นางอิจฉากำลังล่ามแดงฤทธิ์เดช แต่มันก็เป็นวัฒนธรรมในการสร้างละครโทรทัศน์ของเราที่ฝังแน่นมารวมร้อยปี ซึ่งเขาได้แต่ทำใจ เขาคดเปลี่ยนช่อง ปกติแล้วเขาดูช่องฟรีทีวีน้อยครั้งมาก เขาคดปุ่มช่องสต็อกทีวี ซึ่งเป็นช่องที่โทรทัศน์แต่ละเครื่องมีไว้เพื่อบรรจุภาพยนตร์หรือภาพต่างๆ ที่เราต้องการเก็บไว้ในเครื่อง ในช่องสต็อกทีวีเครื่องนี้มีภาพยนตร์บรรจุอยู่เพียงเรื่องเดียว

3

“เรือลำเลียงพลขึ้นฝั่งจำนวนมาก พาทหารหนุ่มมาเต็มลำ ทั้งหมดได้รับการต้อนรับด้วยลวดหนาม ทำกระสุนและลูกระเบิดที่ชายฝั่งทะเล เป็นภาพการทำสงครามที่สยดสยอง น่ากลัวและต่อเนื่องยาวนาน ดูน่าหดหู่อย่างยิ่ง ผู้คนยังคงฆ่ากันอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่มีคนกลุ่มแรกปรากฏขึ้นบนโลก จากสงครามอันโหดเหี้ยมนี้กินเวลาเกือบครึ่งชั่วโมง และสุดท้าย ภาพจับอยู่ที่เบ้าหลังของทหารที่เสียชีวิตคนหนึ่ง มีอักษรเขียนชื่อสกุลไว้นามสกุลของเขาชื่อ ไรอัน”

“หนึ่งเรื่องโปรดของผมเลย” เสียงของพรรณภพดังขึ้นทำให้เกรียงไกรหลุดจากภวังค์

“ไม่บอกก็รู้ มันสนุกตรงไหนหรือ พ่อหนุ่ม ดูรุนแรงออก” เกรียงไกรวิจารณ์

“พ่อผมแนะนำให้หาหนังสือเรื่องนี้มาดู ผมดูแล้วก็ชอบ มันช่วยเตือนใจนึกถึงภารกิจบางอย่างที่ผมต้องทำ สมัยเมื่อสี่สิบหรือห้าสิบปีก่อน เรื่องนี้ดังมากนะครับ ฝีมือผู้กำกับชื่อดังในสมัยนั้นเลย ช่วงปี 2541 เห็นจะได้”

ชื่อ สตีเวน สปีลเบิร์ก ท่านรู้จักไหมครับ”

“เคยได้ยินชื่อ แต่ผมไม่ค่อยชอบดูหนัง ชอบดูละครเวทีมากกว่า”

พลันเกรียงไกรก็เลื้อบไปเห็นรูปรูปหนึ่งวางอยู่บนตู้โชว์ ชายคนหนึ่งอายุประมาณยี่สิบกว่าปีถ่ายคู่กับเด็กผู้ชายอายุไม่น่าถึงสิบขวบ รูปนี้คงถ่ายนานมากแล้ว เพราะไม่มีปุ่มปรับให้เคลื่อนไหวได้แบบรูปถ่ายดิจิทัลที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้ เกรียงไกรรู้สึกเหมือนเคยเห็นบุคคลทั้งสองในภาพที่ไหนมาก่อน

“เอ่อ... วงจรสับเปลี่ยนระบบไฮบริดไม่ทำงานนะครับ ผมว่าจะขอรี้อออกมาดู คงใช้เวลานานสักหน่อย”

“ได้ พ่อหนุ่ม” เกรียงไกรตอบโดยไม่แน่ใจว่าตนได้ยินสิ่งที่ชายหนุ่มพูดชัดเจนหรือไม่ เพราะขณะนี้สายตาและสมาธิของเขาจดจ่ออยู่ที่ชายและเด็กในภาพ “พ่อเธอชื่ออะไรนะ” เขาหันมาถามชายหนุ่ม

“ทำไมหรือครับ” พรรณภาพสงสัยว่าทำไมนายตำรวจเกษียณอายุราชการผู้นี้จึงอยาการู้ชื่อพ่อของเขา “วาทัญญูครับ ท่าน ชื่อวาทัญญู ทำไมหรือครับ”

“ไม่มีอะไรหรอก เพื่อเป็นคนรู้จัก”

“ท่านรอสักพักใหญ่ๆ ได้ไหมครับ”

“ได้ ผมรอได้”

“เชิญตามสบายนะครับ” พรรณภาพพูดอย่างนอบน้อมแล้วเดินออกไป เกรียงไกรนั่งดูภาพยนตร์ต่อ แต่สมองกลับนึกถึงคนในรูป ใช้สิ เขาจำได้แล้ว ภาพของคนทั้งสองยังอยู่ในสมองส่วนลึกของเขา มันยังอยู่ที่นั่น ไม่ได้ลบเลื่อนไปไหน เรื่องเกิดขึ้นนานมากแล้ว ในคืนวันศุกร์ปลายเดือนธันวาคม ช่วงปีใหม่ที่มิวันหยุดต่อเนื่องหลายวันเหมือนวันนี้ ตอนนั้นเกรียงไกรอายุสามสิบกว่าปี แต่ด้วยวัยเท่านั้น เขากลับเป็นถึงพันตำรวจตรี เพราะผลงานการสืบสวนของเขาโดดเด่นที่สุดในหมู่ตำรวจรุ่นเดียวกัน วันนั้นเขาได้รับแจ้งว่า พบศพของหญิงสาวคนหนึ่งถูกแทงเสียชีวิตในอพาร์ทเมนต์ย่านถนนรามคำแหง ถนนสายการศึกษาที่เต็มไปด้วยหอพักและอพาร์ทเมนต์